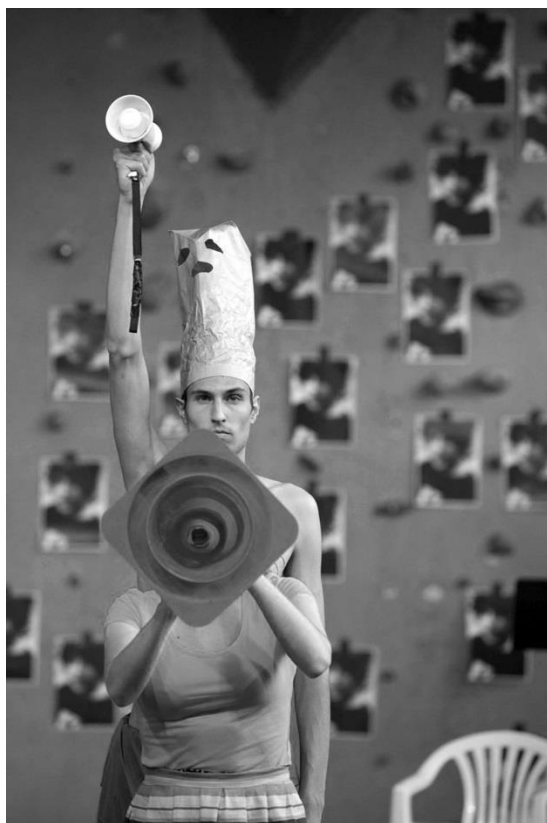

Υποδοχή από τον γαλλικό Τύπο της παράστασης «Νεκρή φύση. Προς δόξα της πόλης» σε σκηνοθεσία Μισέλ Ρασκίν στο Φεστιβάλ της Αβινιόν 2014.

Εν αρχή είναι η εξέγερση και το ποίημα ενός νεαρού Έλληνα συγγραφέα, του Μανώλη Τσίπου. [...] Η «Νεκρή φύση. Προς δόξα της πόλης» αντηχεί ως επαναστατημένη διαδήλωση, η οποία λέει με χαρά και με δύναμη την επιθυμία μιας νεολαίας για αντίσταση μπροστά σ' έναν στραγγαλισμένο από την κρίση κόσμο. [...] Το κείμενο του Τσίπου είναι τα πάντα εκτός από πολιτική προκήρυξη. Μάλλον ένα μπαρόκ μανιφέστο που καλεί σε ανταρσία, μα που μιλά επίσης για τον έρωτα προς μια πόλη, και σκέτα για τον έρωτα, για τη βία των ανθρώπων, για το σεξ, για την παράδοση μεταμόρφωση των σωμάτων και των ψυχών.

➤ Philippe Chevilley, « Νεκρή φύση: δραστικό οξύ στο Φεστιβάλ της Αβινιόν», Les Échos, 11/07/14

Ο Μανώλης Τσίπος, στον οποίο οφείλουμε το κείμενο –σε μετάφραση της Μυρτώς Γόντικα- γεννήθηκε στην Αθήνα το 1979. Περφόρμερ, σκηνοθέτης, συγγραφέας, γράφει επίσης για το θέατρο διασφαλίζοντας πως το κείμενο της «Νεκρής Φύσης» δεν αφορά αποκλειστικά τη σκηνή. Μπορούμε πολύ καλά να φανταστούμε αυτό το παθιασμένο, κρουστό ποίημα να προφέρεται από έναν μόνο άντρα, τον ίδιο, δίχως αμφιβολία. Αυτό δίνει ακόμη περισσότερο βάρος σε μια πληθυντική κατάφαση, κυριολεκτικά χορωδιακή, την οποία ο Ρασκίν δίδαξε στον μικρό του θίασο. Πρόκειται λοιπόν για μια πόλη. Την Αθήνα; Γιατί όχι. Θα μπορούσε επίσης να είναι αλλού, αφού ο ορμητικός λόγος του Μανώλη Τσίπου εκκρίνει μία δυνατή οσμή κρίσης, κάτι που πλέον μοιραζόμαστε όλοι στον δυτικό κόσμο [...]. Το κείμενο, που δεν αμελεί το κάλεσμα στο φύλο μέσα σε πνεύμα εξέγερσης, μαστιγώνει τους χλιαρούς και ενσταλάζει το αίσθημα της αταξίας που είναι ίδιον της αναταραχής.

➤ Jean-Pierre Léonardini, «Ένα γυμνάσιο σε κατάσταση εξέγερσης», L'Humanité, 11/07/14

Σύνθετο κείμενο, που παραπέμπει σε δραματικό ποίημα. Το θέμα του είναι η «πόλη» στην ολότητά της, ζωντανό σώμα πάντα σε κίνηση, πάντοτε σε εξέγερση, από την απαρχή του

χρόνου. Δίχως να επιστρέφουμε στους Αρχαίους, στο νου έρχεται η δικτατορία των συνταγματαρχών, χθες. Σήμερα, η ασφυξία που έχει προκληθεί από την δημοσιονομική κρίση και την πολιτική λιτότητας που έχει επιβληθεί από την Ευρωπαϊκή Ένωση. (...) Δονούμενη από αστραπιαίες λάμπσεις, η γραφή θα μπορούσε ωστόσο να συρρικνωθεί σε μια ακολουθία εικόνων και μεταφορών οριακά ερμητική, αν έλειπαν η ερμηνευτική γενναιοδωρία και η ορμή των νέων ηθοποιών.

➤ Didier Méreuze, «Στην Αβινιόν, τα πρώτα βήματα νέων ηθοποιών», La Croix, 11/07/14

Με μια γλώσσα του κατεπείγοντος, αυτός ο δραματουργός των 35 χρόνων εκτρέπει τους αστικούς κώδικες για να κραυγάσει την εξέγερση της σύγχρονης Ελλάδας, της τόσο μακρινής, της τόσο κοντινής. Εναρκτήριο λάκτισμα αυτού του θεάματος που εξελίσσεται με μικρές πινελιές είναι ο θάνατος ενός νέου σκοτωμένου από την αστυνομία κατά τη διάρκεια μιας διαδήλωσης. Αυτή η φιγούρα της θυσιασμένης νεότητας στο βωμό της οικονομικής ορθοδοξίας συνοδεύει αυτό το παζλ όπου το πολιτικό (η εξέγερση) διασταυρώνεται με την προσωπικό (ξύρισμα, αλλαγή φύλου).

➤ Antonio Mafra, «Ζήτω οι Πράσινοι... και η Ελλάδα», Le Progrès, 11/07/14

Το ποίημα του Τσίπου εκκινεί από ένα συγκεκριμένο γεγονός: το θάνατο ενός νεαρού σπουδαστή, ο οποίος πυροδοτεί μια εξέγερση ενάντια στις δυνάμεις κατοχής. «*Ζούμε τις πιο δύσκολες ώρες της σύγχρονης ιστορίας μας. Στο παρελθόν υπήρξαν κι άλλες φορές που η πόλη μας καταλείφθηκε από ξένες δυνάμεις. Ήταν πάντα σκληρή η δοκιμασία. Είναι όμως η πρώτη φορά που η πόλη καταλαμβάνεται από στρατεύματα συμμαχικών και φίλων χωρών.*» Με αυτό ειπωμένο, είναι αδύνατο να ξεκαθαρίσει το νήμα της δράσης: τα πάντα μπερδεύονται, εικόνες, φωνές, κραυγές, ραδιοφωνικά μηνύματα, οδηγίες από τον συγγραφέα, λίστες λέξεων που επικαλούνται αδύνατα έργα τέχνης (για παράδειγμα: «*πολίτες, τάγματα εφόδου, αλουμίνιο, γυαλί, πρόβατο, ρητίνη, χάντρες ροζαρίου, Βίβλος και διάλυμα φορμαλδεΐδης*»). Σαν η γραφή να έχει νικηθεί κι αυτή από την αταξία.

➤ René Solis, «Το Φεστιβάλ επιδεικνύει το ελληνικό προφίλ του», Libération, 12/07/14

[...] Εννέα ταλέντα υπηρετούν τις λέξεις του έλληνα συγγραφέα Μανώλη Τσίπου. Εξεγερμένες λέξεις –υπερβολικά μερικές φορές– που εξερευνούν, προς δική μας τέρψη, τα σπλάχνα μιας κατασταλαμμένης πόλης. [...] Μετωπική, παθιασμένη, πληθωρική, η *Νεκρή φύση*, ερμηνευμένη από τους σπουδαστές του δεύτερου έτους της Comédie de Saint-Etienne, δεν υπολείπεται σάρκας. Τοποθετεί στη σκηνή αφαιρέσεις –μια πόλη που υποφέρει και δημηγορεί προς τους πολίτες της, τους τόσο δειλούς – στήνει ένα φόντο πολιτικό -ο θάνατος ενός νέου άνδρα, ίσως διαδηλωτή- τροφοδοτείται από την σημερινή ελληνική κατάσταση... Μα απελευθερώνει κιόλας λέξεις που βγαίνουν από τα εντόσθια. Μικρά δραματικά έργα. Απευθύνσεις που τις νιώθουν καλά οι θεατές. Και μυθολογικές αναφορές. Συνομιλεί.

➤ Geoffrey Nabavian, «Νεκρή φύση: οι σπουδαστές-ηθοποιοί του Saint-Etienne ξερνούν μια πόλη μπροστά στα εκστασιασμένα μούτρα σας», Toute la culture, 13/07/14

Πολιτική, ενεργητική, στρατευμένη και υψηλά ποιητική, η *Νεκρή φύση*. Προς δόξα της πόλης είναι μια ανάσα ρώμης και μια έκκληση σε δράση, ορισμένες φορές βίαιη, ορισμένες φορές συνωστισμένη, μα ποτέ διστακτική. Βιωμένη ως ένα αναγκαίο άλμα, μια έκκληση σε αναστοχασμό μέσα σ' έναν χαοτικό κόσμο που κινδυνεύει να χάσει τα σημεία αναφοράς, η *Νεκρή Φύση* μάς αγαλλιάζει μέσω της μαχητικότητας και της φρεσκάδας που απελευθερώνει με γενναιοδωρία. [...] Η γραφή του Μανώλη Τσίπου, συνταρακτικής ποίησης, είναι μια πρόζα, στα χνάρια του Aimé Césaire, που αναμειγνύει την πολιτική και κοινωνική πρόθεση με την βία των λέξεων.

➤ Rick Panegy, «Νεκρή φύση από τον Michel Raskine», Rick & Pick, 14/07/14